

NYILAS ATILLA

Az Álmoskönyvből

Pillangó

Be vagyok zárva egy toronyba.
Kín ott lennem, de sehogy sem
bírok szabadulni. Egyszer csak
észreveszem, hogy álmodom ezt.

Arra gondolok, ha föl tudnám
magam ébresztetni, véget
vethetnék szenvedéseimnek.
Nincs jobb ötletem: megpróbálom

beszakítani a padlót. Az
ütések fájdalmában is,
de igazából az esésben
bízom. Nagy nehezen sikerül

átlyukasztanom az alattam
lévő szinttől elválasztó
falat, zuhanok törmelékkel,
és képzeld, arra ébredek, hogy

az ágyról a padlóra estem.
Fölnézek, és konstátálom,
be vagyok egy toronyba zárva.

Prospero áriája

[Kabdebó Lóránt
Szabó Lőrinc-válogatásához írott
utószavából]

„Pár napja — ne nevesd ki — álmod láttam.
Valahol Oroszországban vagy Ukrajnában,
mindenesetre a volt Szovjetben,
mint hajótörött lakatlannak vélt szigetre,

egy furcsa Vihar előadásra vetődtem,
ahol nem a megbékélés szellemében
adták elő a nagy Varázsló művét —
Prospero pálcájának intésére,

könyvei-tekercei varázserejével
éppen a gonosz szabadul el.
(Úgy, ahogy Bergman Varázsfuvolájában
Sarastróból modern despota lép elő.)

Prospero egyszerre csak nem humanista
álompolgárként, hanem a természet rendjébe
s az emberek magánéletébe beleavatkozó,
az övétől eltérő szándékokat letörő,

környezetén teljhatalommal uralkodni,
némelyeket erőszakkal boldogítani akaró
Cipolla lovag előképeként jelenik meg.
Jönnek a pokol zászlai már öbennük is!”

A leves

Domboldalban álló, lombos fáktól övezett
étterembe — osztálytalálkozóra tartottam.
Igazából gimnazistának indult,
de az általánosból is lézengtek ott,
a kis korlát határolta hangulatos teraszon át
az út éppen a bejárat sötétjébe torkollt,
és mindenki buzdított, hogy menjek be,
de azért-e, hogy ne ugorjak nekik első szóra,

vagy mert nem tudtam, bent szabad-e,
előbb még rágyújtottam.

Ahogy a nyárdélutáni álmos fényben
jobban megnéztem az épületet,
csak akkor tűnt föl, milyen érdekes.
Mint egy félbevágott kupola,
vagy hatalmas üst az oldalára fordítva,
öblös, terrakotta színű, óriási cserépedény.
Ha belenéztl, nem nagyon látszott semmi,
néhány kilógó zöldségen kívül.
Hamutartó híján eldobtam a csikket,
és már majdnem beléptem a száján,
mikor leesett, hogy ez tulajdonképpen
leves, amit a vendégekből főznek —
a fekete nadrágos, fehér kötényes pincérek
nyájasan tessékelték befelé,
az osztálytársak meg bentről szólongattak:
„Gyere, gyere, gyere!”
és én csak annyit mondtam, hogy Na nee...

„Erre ébredtünk a barátnőmmel,
rögtön el is meséltem neki,
és mind a ketten szarrá röhögtük magunkat.”

